

هشت مارس ۲۰۱۳

روز جهانی زنانی که زنجیرها را پاره می کنند!

تجاوز، تجاوز گروهی، تجاوز در میدان های جنگ، تجاوز در زندان، همسر آزاری، دخترکشی، تهدید به قتل، اسید پاشی، سنگسار، کتک، خانه های امن، ناقص سازی جنسی، بکارت، قتل ناموسی، پارگی واژن، آزارهای خیابانی، ساعات ناامن، مکان های ناامن، داد و ستد بدن زن، فحشاء، تن فروشی، خشونت خانگی، خشونت اجتماعی، آزار جنسی در محل کار، بدنام کردن، تخریب اینترنتی، برقع، پرونوگرافی، حجاب اجباری، ناموس، شرم و حیا، تبعیض،.....

این واژه های مملو از خشونت، نفرت، تحقیر و بی رحمی، تنها گوشه ای از شرایط اجتماعی زن را بیان می کنند. می توان این همه خشونت، تحقیر و سرکوب را در زمره ی «شرایط کاری و سوانح کاری» این قشر کارکن و زحمتکشی دانست که دو سوم کار جهان را انجام می دهند و فقط صاحب ده درصد درآمد و یک درصد مالکیت هستند.

به راستی، کدام یک از اقشار کارکن جامعه در طول تاریخ تا این حد در معرض خشونت و کنترل همه جانبه و گسترده ی صاحبان، اربابان و صاحب کاران خود بوده اند؟ برده، رعیت، کارگر؟ کدام یک، چنین مقیاسی از «سوانح کاری» و تحقیر فردی و اجتماعی را در طول عمر بر دوش کشیده اند؟ کدام یک، به اندازه ی «زن» در زنجیر ستم های فردی و اجتماعی بوده اند؟ در مورد کدام یک، این همه جرم تراشی و تهدید در اوراق کتب دینی، قانون، حرف عوام و اشعار شعرا دیده اید؟ به ما بگویند، هر روز و هر ثانیه در مورد کدام قشر اجتماعی، در موعظه های دینی، در شعر و آواز، در بازی های اینترنتی و کتاب ها، این همه نفرت پراکنی می شود؟ در مورد کدام یک بی رحمانه و تحقیرآمیز سخن گفتن، بخشی از فرهنگ مسلط و «عادی» جامعه است؟ آیا به احکام دینی برخورد اید که بگوید: شوهرت را بزنی اگر اطاعت نمی کند، او را بکش اگر بی ناموسی کرد، حبسش کن اگر سرکشی می کند، فرزنداناش را بگیر اگر طلاق گرفت، رفت و آمدهایش را کنترل کن تا جامعه به فساد کشیده نشود!

بس است! دیگر بس است! دوران آمار دادن و ادعای صادر کردن به سر رسیده است. دیگر کافی نیست تکرار کنیم که:

هفتاد درصد زنان جهان قربانی تجاوز و خشونت جسمی اکثراً به دست نزدیکان خود هستند؛

خشونت بیش از جنگ، سانحه اتومبیل، سرطان و مالاریا از زنان ۱۵ تا ۴۰ سال کشته می گیرد؛

سالانه ۸۰۰ هزار انسان خرید و فروش می شوند که اکثریت آنان را زنان تشکیل می دهند؛

هر سال سه میلیون دختر آفریقایی در خطر مُتله شدن کلیتورس شان هستند؛

یک چهارم زنان باردار مورد خشونت جنسی قرار می گیرند...

.....

وقت عمل است! وقت شورش است!

برای شورش، مقدم بر هر چیز باید دشمنانمان را بشناسیم: در هر لباسی که هستند؛ بومی هستند یا بین المللی. به طور مثال در ایران دشمن عمده ی زنان رژیم جمهوری اسلامی است که استقرار و استحکام تاج و تخت ارتجاعی دینی اش وابسته به لگدمال کردن کامل و همه جانبه ی انسانیت و حقوق زنان است. اما قدرت های امپریالیستی نیز دشمن رهائی زنان در جهان هستند. آنان با پرچم دروغین «آزادی» و «دموکراسی» رژه ی بی انتهای کشتار و شکنجه و نابودی را در خاورمیانه آغاز کرده اند و در هر جا که قدم گذاشته اند یک «جمهوری اسلامی» دیگر ایجاد کرده اند.

برای شورش نیاز به اتحاد داریم. از آسیا و آفریقا تا اروپا، آمریکای لاتین و آمریکای شمالی. زنان در چهار گوشه ی جهان زیر ستم یک نظام واحد جهانی سرمایه داری پدرسالاری هستند. پس، یا همه ی ما با هم به سوی رهائی پرواز می کنیم یا هیچ کس نمی کند. ستم بر زن جهانی است. رهائی زن نیز جهانی است.

شورش نیازمند افق روشن است. افق جامعه ای که شایسته ی انسان های آزاد باشد.

شورش نیازی به اثبات این که زن هم «ارزش اضافه» تولید می کند ندارد. شورش اتحادیه لازم ندارد. برای سوزاندن جامعه ای که ارزش حفاظت ندارد، اتحاد انقلابی لازم است.

آری! انقلاب مجلس میهمانی نیست. شورش اجازه نمی خواهد. شورشی که ترس در دل ها نیندازد شورش نیست. شورش انقلابی نیازمند سازمانی منظم و محکم است. نیازمند مبارزینی آگاه، نترس و بی باک است.

برخیز! خودت و جهان را تکان بده! از پستوها و سایه ها بیرون بیا و با انرژی بی همتا و پایان ناپذیرت لرزه بر اندام این جهان ستم گر و متعفن بینداز. شکست ها را به شورش توفانی تبدیل کن. نه فقط خودت که تمام بشریت را از خواب دراز ستم و استثمار بیرون بیاور. با شورش خودت نوری بر این جهان بتابان. هیچ قشر دیگری توان این کار را ندارد زیرا همه از تن تو تناول می کنند. تنها تو می توانی بازوانت را سخاوتمندانه به دور شانه های تمام بشریت تحت ستم و استثمار حلقه کنی و آن را از جایش بلند کنی تا جرات کند این جهان ستم و استثمار را خاکستر کند و برجایش جامعه ای نوین بسازد. جامعه ای که نه زن برده ی همگانی است و نه کارگر، برده ی مزدی و نه هیچ کس فرودست دیگری. جامعه ای که حتا فکر تحقیر و لگدمال کردن کسی در آن فرصت حیات نخواهد یافت.

برخیز! طنین صدایت را از هم کنون می شنوم که بر جهان لرزه می افکند:

زنجیرها را آن چنان پاره خواهیم کرد

که دیگر کسی را جرات دوباره بافتن آن ها نباشد

نه بر پای زن و نه بر گرده ی هیچ کس دیگر

سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان)

www.8mars.com

zan_dem_iran@hotmail.com

برگرفته از نشریه هشت مارس شماره ۲۸